

Milli təhlükəsizlik orqanlarının peşə bayramı

Bu gün təhlükəsizlik orqanları Azərbaycanın siyasi-iqtisadi maraqlarının təmin olunmasında, Konstitusiya quruluşunun qorunmasında, kəşfiyyat və əks-kəşfiyyat, transmilli mütəşəkkil cinayətkarlıqla mübarizə və digər sahələrdə mühüm nailiyyətlər əldə etmişlər.

Ümummilli lider Heydər Əliyevin 23 mart 1997-ci il tarixli «Azərbaycan Respublikası milli təhlükəsizlik orqanları əməkdaşlarının peşə bayramı gününün təsis edilməsi haqqında» sərəncamı ilə 28 mart hər il milli təhlükəsizlik orqanları əməkdaşlarının peşə bayramı kimi qeyd olunur. Ölkəmizin milli təhlükəsizlik orqanları

İlham ƏLİYEV.

nın peşə bayramları bu il də yüksək səviyyədə keçirildi.

Ötən 94 il ərzində Azərbaycan Milli Təhlükəsizlik orqanları şərəfli yol keçmişdir.

Milli Təhlükəsizlik Nazirliyi Qəbələ Rayon Şöbəsinin əməkdaşları da özlərinin peşə bayramlarını qeyd etmək üçün mart ayının 28-də ümummilli lider Heydər Əliyevin abidəsi önünə gəlmişlər. Onlar abidəyə tərəf qərənfillər düzmüş, dahi şəxsiyyətin əziz xatirəsini yad etmişlər.

Tədbir iştirakçıları bundan sonra Heydər Əliyev Mərkəzində olmuş, ümummilli liderin keçdiyi şərəfli həyat yolu və fəaliyyəti ilə bir daha yaxından tanış olmuşlar.

Tədbirdə rayon icra hakimiyyəti başçısının birinci müavini Abil Ağasəfov və rayonun hüquq-mühafizə orqanlarının rəhbərləri iştirak etmişlər.

Oqtay MƏMMƏDOV.

Fotlar

S. Umuyevindir.

Tariximizin qanlı salnaməsi

(Əvvəli 4-cü səhifədə).

Tarixi faktlara diqqət yetirək. 1802-ci il. Çar I Aleksandr N. D. Sisianova məktubunda bildirmişdir: «Nə olursa olsun ermənilərdən Azərbaycanın bu və ya digər xanlıqlarında istifadə olunmalıdır. Hələ təkcə 1828-ci ilin 4 ayı ərzində Azərbaycan ərazisinə xüsusilə də Naxçıvan, İrəvan, Qarabağ xanlıqlarına 8429 erməni ailəsi köçürüldü. Çünki ruslar ermənilərin «fədakarlığına» əmin idilər. Ermənilərin əsas ideyası «böyük Ermənistan» dövləti yaratmaq, bu yolda nəyin bahasına olursa olsun bütün iyənç əməllərdən, kütləvi terror, soyğunçuluq kimi alçaqlıqlardan istifadə etməklə özlərini yazıq, fəqir, genosidə məruz qalmış xalq kimi göstərmişlər. İnsanlığa yaraşmayan hərəkətlərlə öz havadarlarının köməyi ilə birlikdə 1905-1907-ci illərdə əvvəlcə Bakıdan, sonra isə Azərbaycanın digər ərazilərində həmvətənlərimizə qarşı soyqırımları həyata keçirmişlər. 1905-ci ilin fevral ayında Bakıda ermənilər tərəfindən aparılan soyqırımı, sonralar Gəncə, Qazax, Şirvan, İrəvan və başqa ərazilərdə əhatə etmişdir. Bu müsibətlərdən sonra yenə də Azərbaycan ərazisində arsızcasına yaşayan ermənilər yeni planlar hazırlamağa başlamışlar. 1918-ci il 31 mart soyqırımı tarixdə görünməmiş ən amansız, ağlasığmaz dəhşətləri, fəlakətləri ilə daha geniş miqyas almışdır. Özlərini dünyaya «yazıq millət», «əzabkeş xalq» kimi qələmə verərək azərbaycanlılara qarşı kəskin, vəhşiliyi, milli soyqırımı Bakıda və digər ərazilərdə bolşevik adı ilə pərdələnmiş Şaumyanın rəhbərlik etdiyi Bakı Kommunası hökumətinin əli ilə həyata keçirirdilər. 1918-ci ilin soyqırımının təkcə hələ 3 günü ərzində 17 min

azərbaycanlı məhv edilmiş, bütün müsəlman məhəllələri talanmış, «İsmailliyyə» binası yandırılmış, bir neçə qəzet, jurnal redaksiyaları dağıdılmışdır. Bu işin adını bolşeviklər hökumətə qarşı çıxanlara cəza tədbiri kimi adlandırdılar. Lakin bu soyqırım azərbaycanlılara qarşı törədilmiş ən amansız terror aktı idi. Əliyevin dinc əhaliyə qarşı amansız divan tutan «Daşnaksüyun» quldurları Bakıdakı milli qırğınla kifayətlənməyib Şamaxıda, Quba-Xaçmaz bölgələrində və digər ərazilərdə də azərbaycanlılara qarşı soyqırımı törətdilər. Hiylə, məkr, xəyanət, iyənç əməllərə sahib olan ermənilərin xalqımıza qarşı apardığı soyqırımı siyasətinin 200 ildən artıq tarixi var. Mənfur düşmənin yalnız bir amalı var ki, Azərbaycan torpaqlarına sahib olub xalqımızı, mədəniyyət abidələrimizi vandallıqla məhv etsinlər. Qubada 162, Qarabağda 150 kəndi misli görünməmiş formada xarabaya çevrilmiş, qırğınlar törətmiş ermənilər insanlıqdan kənar olduqlarını bir daha təsdiqlədilər. İnsanları öldürdükdən sonra meyidləri təhqir etmək faktı bir daha təsdiq edir ki, ermənilər həqiqətən də qaniçən, təcavüzkar, xəyanətkar, vicdansız terrorçudular. Artıq bütün dünya ermənilərin kim olduğunu çox yaxşı bilir.

Hər il martın 31-i Azərbaycanda dövlət səviyyəsində azərbaycanlıların soyqırımı günü kimi qeyd edilir. 1918-ci il martın 31-i tariximizdə baş vermiş ən faciəli hadisələri, xalqın yaddaşındakı qanlı səhifələri özündə əks etdirir. 1992-ci il 26 fevral 31 mart tarixini təzələyərək xalqımızın ürəyindəki ağır yaranı daha da dərinlətdi. Təqvimdə qara çərçivədə olan bu rəqəmlər xalqımızın tarixinin qanlı salnaməsidir. İllər ötsə də qan yaddaşımızda yaşayan bu faciələri, onun qurbanlarını bizimlə bə-

rabər sonrakı nəsillər də ehtiramla yad edərək heç vaxt unutmamalıdır.

Ermənilər bunu bilməlidirlər ki, onlar Azərbaycan torpaqlarını işğal etsə də bu müvəqqətidir, onların burada yaşamağa hüquqları yoxdur. Bu qanlı hadisələri, tarixi faciələri unutmamağa da bizim haqqımız yoxdur. Elə tarixi unutmazlığımız xalqımızın başına bu fəlakətləri, müsibətləri gətirdi. Prezident İlham Əliyevin apardığı uğurlu siyasət «əzabkeş» erməni millətçilərinin artıq uzağa gedə bilməyəcəyini, tarixin siyasi səhnəsində uduzduqlarını bu gün daha aydın göstərir.

Qəbələ Rayon Tarix-Diyarşünaslıq muzeyi tariximizi qoruyub saxlayan mədəniyyət ocağı kimi bütün tarixi mənbələrdən və həqiqətlərdən yararlanaraq 1918-ci il 31 mart azərbaycanlıların soyqırımı gününə həsr olunmuş geniş sərgi təşkil etmişdir. Tarixi sənədlər, kitablar və digər məlumatlardan ibarət sərgiyə baxarkən erməni xisləti, nadanlığı, vandallizmi açıq aydın görünür. Artıq dövr o dövr deyil. İndi xalqımız barışmaz mövqə tutaraq ermənilərin əbədi düşmənimiz olduğunu çox yaxşı bilir. Qanıma susayan, qocalarımıza, qadınlarımıza, körpə övladlarımıza aman verməyən, rəhm etməyən erməniyə qarşı kəskin nifrəti gələcək nəsillərə təbliğ etmək lazımdır. Çünki bu müsibətlər unutmazlığımız ucbatından başımıza gəldi. Gəlin tariximizi qoruyub gələcək nəsillərə düzgün və sağlam formada aşılacaq. Bizim başımıza gələn faciələr, müsibətlər tariximizin düşmən tərəfindən dəyişdirilib saxta, yanlış formada indiye qədər yaddaşlarımıza yazılmasından irəli gəldi. Bundan sonra keçən günləri yaddaş saxlayıb, düzü-əyridən seçək ki, tariximizdə qara səhifələr özünə yer almasın.

İlhamə SEYİDOVA,
Qəbələ Rayon Tarix-Diyarşünaslıq Muzeyinin
kiçik elmi işçisi.

Kəlbəcərlilər ümidlə, inamla yaşayırlar

Azərbaycanın ayrılmaz bir parçası olan dağlar diyarı Kəlbəcərin işğalından iyirmi il keçdi. Kəlbəcər 1993-cü il aprel ayının 3-də Ermənistan silahlı qüvvələri tərəfindən işğal olundu. Düşmən həmin gün məqsədinə çatdı. Çox təəssüf ki, əsrlərlə ermənilərin təcavüzünə, məkrli planlarına mərdliklə sinə gərən Kəlbəcər XX əsrin doxsanındakı illərdəki erməni təcavüzünə tab gətirə bilmədi. Bu işdə o vaxt hakimiyyətdə olan qüvvələrin sərəştəsizliyi və məsuliyyətsizliyi, «sapı özümüzədən olan baltalar»ın xəyanətkarlığı da erməni qüvvələrinə yardımçı oldu. Hakimiyyət uğrunda gedən çəkişmələr, görünməmiş xəyanətlər Azərbaycanın bu möhtəşəm qala qapısını bir həftənin içərisində düşmən tapdağına çevrildi. İyirmi ildir ki, kəlbəcərlilər məcburi köçkün həyatı yaşayırlar.

Kəlbəcər iyirminci əsrdə üç dəfə—1905-1907, 1918—1920 və 1988—1993-cü illərdə ermənilərin geniş miqyasda hücumuna məruz qalmışdı. Əvvəlki iki cəhd zamanı ermənilər biabircasına məğlub olaraq geri qayıtdılar. Halbuki, o zaman nə ordu var idi, nə hökumət səviyyəsində müdafiə. Yalnız yerli əhalinin gücü, mərdliyi ilə düşməne layiqli cavab verildi. Bundan sonra ermənilər bir daha Kəlbəcəre ayaq basmağa cəsarət eləmədilər.

Lakin ötən əsrin sonunda Kəlbəcərin işğalı həm daxili və həm də xarici düşmənlərimizin xəyanəti nəticəsində mümkün olmuşdur. Həmin dövrdə kəlbəcərlilərin respublika rəhbərliyinə xahişlərlə dolu müraciətləri nəticəsiz qaldı və Kəlbəcərdə ilk fəlakət 1992-ci il aprel ayının 8-də olmuşdu.

(Ardı 6-cı səhifədə).